CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 739 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 30 novembre 1935

PUBLICACIÓ SETMANAL | Redacció i Administració Carrer del Pi, 12, principal | Telèfon 21160 BARCELONA

Les posicions de centre

Fa unes quantes setmanes que dins la vida pública espanyola s'ha posat de moda parlar de posicions de centre i fins es diu que s'han portat a cap determinades gestions per a constituir un agrupament central de forces polítiques, que fins ara no ha donat senyals de reeixir.

¿Què vol dir posició de centre? Dir centre val tant com dir equidistància entre agrupaments de dreta i d'esquerra. I els agrupaments de centre propugnen per donar pas de la dreta a l'esquerra i amb el fi d'evitar que la divisió de dretes i esquerres sigui massa aferrissada no comprometi la vida pública del país. Segons l'esguard dels constitucionalistes fervorosos, l'ideal hauria de consistir en això: que a cada país hi hagués una matisació de partits, d'un extrem a l'altre, en els quals cada ciutadà trobés la catalogació adequada a les exigències polítiques del seu esperit.

Però la política de centre suposa, per a nosaltres, dues coses: primera, que es redueixi exclusivament a l'esfera dels deures i dels drets cívics; i segona, que no entri per a res dins la cleda doctrinal de les nostres conviccions. Centre vol dir tant com afeblir un xic la dreta i un xic l'esquerra per arribar a coincidències i evitar així asprors en la lluita ciutadana.

Respecte al primer punt no trobem desencertada una política de centre, ja que les coincidències en la vida pública poden multiplicar-se entorn a un bon conjunt de problemes. Respecte al punt segon, però, nosaltres com a catòlics no podem tenir altra política que aquella que vagi de cara al nostre ideal, que ens veiem obligats a mantenir tant en la vida pública com en la vida privada. El nostre patrimoni doctrinal ha de restar intacte, ja que es recolza en principis bàsics respecte dels quals no són possibles les abdicacions ni tan sols els afebliments.

I si és veritat que manta vegada el concepte de dreta en l'esfera política no correspon exactament al que podríem anomenar concepte de dreta en l'esfera doctrinal, també és veritat que l'excessiva facilitat a cedir enfront dels qui no professen els nostres ideals pot arribar a afeblir aquell punt doctrinal de dreta, i en això hem d'anar amb un compte extremat i vigilant.

I l'hora actual, ¿és hora de posicions de centre? Els països que ens han estat presentats constantment com a model de constitucionalisme tenen poquíssims partits destacats. Els Estats Units, en tenen dos; Anglaterra, en les últimes eleccions, acaba de polvoritzar els agrupaments de centre i deixa la seva activitat política reduïda a dos grans partits. I encara que se'ns digui que aquests partits no són extremistes — aquest concepte és ben relatiu, per cert, — és ben cert que cada u d'ells manté un programa ben allunyat de l'altre fins el punt de polaritzar-se en posicions antitètiques en molts problemes del viure quotidià.

¿Que a casa nostra convindria que l'extremisme no ens envaís? D'acord en absolut. Però ¿d'on ha derivat l'extremisme a casa nostra, sinó d'un text constitucional extremista i oposat a la ideologia de gran part del país, sota els preceptes del qual nosaltres, catòlics, no podem conviure per imposició? I mentre les propagandes d'esquerra amenacin refermar-lo i fer-lo més violent; ¿podem nosaltres dedicar-nos a la tasca de constituir agrupacions de centre deixant que l'extremisme esquerrà acapari totes les posicions? Que cada u es contesti, a consciència, l'anterior qüestió.

Els germans Perals

per Jordi ARNAU

I

La topada

Aquella masoveria posada de cara al mar amb els camps de blat al darrera, el garroferar al davant i les dues vinyes als costats era com un trocet de cel transplantat a la terra. Els que passaven pel camí que baixava de la muntanya no se sabien estar de dir:

— Mireu, quina delícia. Qui hi pogués viure ací tranquil!

I si el que escoltava era coneixedor del país responia:

— En diuen a cân Perals. Del portal en fora sí que és bonic; del portal en dintre, però... si és veritat el que diuen... És una casa poc afortunada d'ençà que van morir la mestressa i la filla gran.

Certament, d'ençà que a cân Perals no hi ha mestressa el conflicte no té solució. La mestressa tenia remei per a tot amb la seva tàctica. En sabia de trampejar situacions difícils. Encara tothom us explicaria com va retornar l'amistat entre aquells dos pescadors que estaven a matar i com va refer les relacions entre el seu marit i un oncle solter de genit estrany que viva a ciutat. I per cert que aquest èxit darrer va valer al seu marit una herència de tres mil duros. Ara, però, les coses no anaven per bon camí, i per més pega també s'havia mort la Caterineta que per la seva edat estava posada entre els dos germans i hauria pogut servir de mitjancera entre els dos.

Ara a cân Perals no hi vivien sinó el pare i els dos germans Ramon i Leonci, de quinze i vint anys, a més de dos mossos i la vella serventa. Com que portaven tantes terres! Bé s'hi havien de menester quatre homes forts i un vailet! El Ramon, rai, prou era un bon noi afectuós, treballador i obedient, i el pare n'estava d'ell; però gran part del mal venia d'aquí, de la simpatia que el Ramon se sabia guanyar i de la gelosia que d'ell sentia el germà gran Leonci. Resultat de tot que Leonci no podia sofrir el seu germà. Sempre trobava que era poc diligent, que abusava de l'estimació que se li tenia, que no es guanyava el que menjava, i fins li donava la culpa de totes les desgràcies que queien sobre la casa, de la coixera del matxo, de la passa de les gallines, de les marfugues de les vinyes. El pare no sabia com adobar-ho. Una vegada va anar a câl notari decidit a fer hereu el noi petit; el notari, però, li féu veure que no haventhi per part del gran cap mal comportament potser una tal cosa seria un càstig massa fort.

Això que no hi hagués cap mal comportament per la part de Leonci ja era molt dir. La gent bé murmurava... que si ell i la mossa de l'hostal de Pinós de baix... que si més d'una nit es despenjava per la finestra de la seva cambra i passava la nit a fora... que si una vegada havia perdut jugant els diners que li havia donat el seu pare per comprar quatre garrins per engreixar i ell havia dit que els hi havien presos... que si això... que si allò..., però el pare de tot això no en sabia res i ningú no havia gosat a parlarli'n i passava amb això que tothom sabia coses fora del qui les havia de saber.

El pare no era pas vell. Cinquanta cinc anys no són anys; però la mort i la vida Déu la té a la seva mà. I el cert és que el pare no anava allò que es diu fort. La mort de la seva dona i de la filla l'havien ferit i li havien fet perdre el bon humor. El geniot de Leonci no era la millor cosa per ajudar-lo a viure content. El cert és que va venir l'hivern, va començar a estossegar, va venir un dia que es va enfebrar i amb quatre dies com qui diu se'n va anar a l'altre món.

A l'enterrament hi va pujar tot el poble. Els dos germans un a cada costat del senyor rector presidien el dol. Si haguéssiu sentit els comentaris de la gent!

— Pobre Ramon, ja està ben posat!

— Diuen si el pare l'ha fet hereu.

— Era massa bo el pare per tenir un punt d'aquests. Ni poc s'ho pensava que el Leonci fos capaç d'enganyar-lo. El tenia per mal geni i prou.

— El Ramon serà igual que son pare.

— Ja hauria anat bé que el petit s'hagués quedat amb la masoveria.

— I encara millor si el gran se n'hagués anat ben lluny. No té sinó vint-i-un any i ja és una mala peça, cregueu.

Mort el pare, Leonci i Ramon van estar vuit dies en pau com mai no hi havien estat. I tot era perquè Ramon encara no volia dir una paraula ja s'ennuegava, i Leonci anava pensant quina en faria i com es desempallegaria del seu germà; però no creia prudent plantejar la qüestió tan aviat després de la mort del pare. L'ocasió per a la primera conversa la va donar l'incendi del paller. Aquest l'havien muntat a un recó, prop de l'era del darrera de la masoveria. Era un diumenge a la tarda. El Leonci, com de costum en tals diades, era a Pinós de baix i els mossos tots havien sortit cada un pel seu cantó. No més el Ramon i la serventa s'havien quedat a casa. Era a entrada de fosc que els gossos es van posar a lladrar furiosament. Ramon va sortir a veure què passava i es va trobar que el paller fumava, i de quina manera! Una massa de fum negre s'alçava del paller que feia feredat. El Ramon va cuitar a cercar una forca i va intentar treure del paller un pilot de palla que devia portar el foc dintre. Així que va clavar el primer cop de forca de sobte tot el fum es va tornar foc. Quan Ramon es va veure incapaç de fer-hi res va treure del recó del menjador l'escopeta i va començar a tirar trets demanant auxili. Cinc minuts més tard les campanes de Pinós de Baix tocaven a sometent i mitja hora després arribava la gent del poble amb el Leonci davant. Ja no hi havia res a fer. La foguera estava encesa per tots costats. Si esgarriaven la palla encara fóra pitjor. Un vell entès en aquestes coses va cridar:

— Terra, terra, tireu-hi terra al damunt, l'aigua no serveix de res.

El remei ja era bo; però venia tard. Tot seguit es va veure la inutilitat de l'esforç i tota la gentada es va quedar plantada presenciant l'incendi que encara va durar una hora. Unes quantes galledes d'aigua i unes senalles de terra van ofegar el foc que restava ja fet petit per manca de combustible. Tot el paller perdut! Cent duros de palla! I sort encara que

el foc no vagi passar a la casa. La gent va anar desfilant i a les nou del vespre ja no hi quedaven allí més que els de casa.

Leonci estava fet una fera.

— Per culpa teva, Ramon.

— No me'n donis la culpa, Leonci. Tinc les mans socarrimades i me les he d'embenar. He treballat més que ningú per apagar la foguerada. Els gossos m'han avisat que ja tot el paller era una fumera.

— Per culpa teva, torno a dir. No serveixes per a res, ni res es pot esperar de tu sinó desgràcies. ¿Qui ha posat foc a la palla?

— Si jo ho sabés rai.

— A casa no hi havia sinó tu i la Marta. Suposo que no culparàs la Marta.

— I jo suposo que no em culparàs a mi.

— ¿Per què no? El foc no baixa del cel tot sol.

— Això és dir massa. Tu no tens dret...

Leonci per resposta li va donar una bufetada. Ramon el va deixar sol i es va tancar a la seva cambra. Decididament en aquella casa la vida se li faria impossible. L'endemà matí, abans de la primera claror, el Ramon amb un farcellet als dits baixava el corriol que va a parar a Pinós de baix. A les set entrava a l'església quan el senyor Rector deia la missa.

Acabada aquesta el minyó va entrar per la sagristia a la rectoria.

— Senyor Rector, aquí em té que no sé què fer. El meu germà m'ha maltractat de paraula i obra; jo ja no em puc estar més a casa.

I li va contar pam a pam tot el que havia passat.

El senyor Rector, que n'havia vistes moltes i n'havia adobades algunes, li va fer per resposta:

— Bé, bé; avui et quedaràs a casa; jo veuré el teu germà i demà veurem.

Aquell mateix matí el senyor Rector es va fer present a cân Perals. Les acusacions foren tremendes. Primera, que temps enrera el Ramon havia enverinat els garrins i les gallines. Segona, que havia posat foc al paller. Tercera, que havia fugit de casa seva amb quaranta duros que hi havia a una calaixera. Leonci, el seu germà, ja li perdonava tot, al capdavall era el seu germà, però d'ell no en volia saber res. El pa ben partit.

— Anem, Leonci, anem. El pa ben partit vol dir que a cada u se li doni el seu. El teu germà és jovenet encara i convé saber quin pa li dónes si és que no el vols mantenir.

— El pare m'ha fet hereu i en el testament deixa al meu germà per a quan serà major cinc-cents duros.

— Ton germà ara s'haurà de buscar feina i no cal pensar que la trobi amb què pugui mantenir-se. Ja que tu li guardes per més tard el dot del vostre pare, ¿ara com ara amb què pot contar per alimentar-se? A casa teva tens una boca de menys, i això bé val alguna cosa. Pensa que és el teu germà. Pensa que les inculpacions que li fas són només que suposicions. ¿Li vols passar cinc duros al mes?

— Què dieu, ara! ¿I el seu treball qui me'l compensa?

— Com que tu deies que no servia per res!

— Res, ni un clau. No li costarà poc d'indemnitzar-me el que m'ha perjudicat.

— Això no són paraules d'un bon germà.

— Acabem, senyor Rector. ¿Vostè em promet que d'ell no en sabré mai més res?

— S'entén, fora del dia en què li hauràs de pagar el dot.

— Doncs amb aquestes condicions jo us donaré a vós tres duros cada mes perquè els hi feu a les mans; però que jo no en senti a parlar més, d'ell.

— Bé, ja és alguna cosa, encara que poc. Si ell hi està, per mi bé.

El senyor Rector es va constituir en tutor i protector del minyó tret de casa.

— Escolta, Ramon; què més t'estimes: ¿anar a ciutat a treballar a un magatzem o que et busqui una masoveria a la muntanya on puguis entrar de mig vailet mig mosso, que per vailet ets massa gran i per mosso massa jove?

— Sempre he fet de pagès, senyor Rector. El pare em va portar una vegada a Barcelona i sempre he dit que no hi tornaria més.

— Doncs mirarem que siguis pagès. Jo faré els passos. Encara hi guardo alguns amics, per allà a les Guilleries. Crec que fas bé de voler ésser pagès. La vida a Barcelona és més atractiva, però també més perillosa. Demà mateix sortiré cap allà. Fins que torni no et moguis de la rectoria i no parlis amb ningú. La gent hi troba gust a saber i comentar les coses que passen; però amb les xerrameques n'espatllen moltes.

(Seguirà)

Aquest número ha passat per la censura

Casa Centenària TRULLS
Fundada l'any 1820
Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Loció de PLANTES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta el cabell. Es un producte purament vegetal i inofensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

CONSTRUCCIONS FUSTERIA
Fermí Puigdellivol
Fàbrica de Persianes enrotllables
SISTEMA PATENTAT
Abans d'encarregar persianes informeu-vos en aquesta casa
Garantia en tots els seus treballs
Carrer Jorbetes, 36 - Tel. 1266 - **MANRESA**

Cementiri barrejat

PER R. RUCABADO

La laïcització dels cementiris decretada des del començament de l'actual règim va fent la seva via d'una manera poc sorollosa però deixant petjades indelebles i estralls difícils de curar. La situació que dins del règim ha creat la relativa hegemonia de les dretes des de dos anys ençà semblava haver deturat l'avenç del laïcisme en aquesta matèria, i, de fet, a molts atropells s'ha posat fi. S'és restablerta la creu en molts cementiris. En alguns s'ha tornat a admetre el capellà; la legislació vexatòria que trepitjant tots els drets tendia a fer pràcticament impossibles els enterraments catòlics està completament en desús gràcies a Déu. Hom ha pogut visitar els dos grans cementiris de Barcelona, el Vell i el Nou, aquest dia de Tots Sants, sense que cap nota discordant sobtés l'ànima cristiana recordant-li que estem oficialment sota legislació laïcista. Per això ha estat molt gran i molt punyent la nova per un piadós amic tramesa, que a un cementiri barceloní, el tercer en importància després dels dos anomenats, volem dir el de Les Corts de Sarrià, el laïcisme es practica i dóna un desagradable resultat certament no previst ni per aquells que havien protestat de la profanació, comesa en el bieni quan el Municipi decretà l'obertura de comunicació entre els dos recintes catòlic i laic. Aquella ruptura del clos sagrat, que tants enèrgics planys i tan justificats havia produït, resulta un mal petit en comparança amb el que els nostres ulls han pogut veure, comprovant desgraciadament la certesa de l'alarmat avís del nostre amic. Al cementiri de Les Corts s'ha realitzat quelcom pitjor que fer desaparèixer la divisió: s'han barrejat les sepultures. Hi ha nínxols laics alternats amb nínxols catòlics, i això és molt més greu que l'enderrocar la paret de tanca del recinte civil.

Aquesta barreja s'ha produït mansament, sense soroll. S'ha comès amb quietut i fredor, ja sigui per malícia sornaguera, ja sigui per inconsciència administrativa. S'ha materialitzat la laïcització en forma tal que serà dificilíssim, per no dir impossible, de rectificar. Els fets són els següents. Atanyen solament una petita regió del cementiri, però el pas està donat i si no s'atura podrien adquirir grans proporcions. En realitat basta un signe maçònic introduït dins terra sagrada per a comprometre el caràcter sagrat d'un cementiri, per a profanar la totalitat.

En l'angle extrem de mà dreta existia fora del clos beneït el cementiri laic. Al costat d'aquest, en comunicació amb el gran cementiri, un petit recés sagrat que era el vell cementiri parroquial de Les Corts de Sarrià, nucli de tota la necròpolis. Aquest clos, antic i vetust, presidit per una capelleta, sembla destinat a l'enderroc, a la qual cosa res no cal objectar, però per darrera de l'antiga i avui desapareguda capella i del frontis de sepultures que li feia costat, s'ha construït una ala de nínxols que corre sense divisió de cap mena cap a dins del cementiri laic, tendint a unificar aquestes dues parts, catòlica i laica. En aquesta ala nova s'han fet enterraments indistintament. Hi ha signes i inscripcions catòlics al costat de signes maçònics i lliurepensadors. Sembla que l'enderroc de sepultures de la secció vella ha donat lloc a la traslació de despulles i làpides cap a la part nova sense distinció, i aquesta lamentable barreja apareix a més d'aquesta ala de construcció recent, també a la paret que corre cap a l'entrada del recinte laic. Igualment apareixen nínxols laics a dins del vell clos del petit cementiri parroquial, en un altre bloc nou que substitueix sens dubte un rengle de nínxols vells. En un mot, les sepultures catòliques penetren dins de l'antic clos laic, i les sepultures laiques comencen a escampar-se dins del clos catòlic. Això és tan greu, que avui per avui em limito a exposar els fets prescindint dels comentaris que caldria.

En les parets del recinte laic apareixen contrastos tan punyents com nínxols amb creus, i amb inscripcions piadoses, un d'ells amb una estatueta de Santa Teresina en la repisa, al costat d'altres amb triangles, estrelles maçòniques i amb el símbol laic de l'escaire i la plomada. Aquesta barreja és greument ofensiva per als sentiments catòlics. I si els laics i lliurepensadors són sincers ha d'ésser també ofensiva per a ells, que havent-se passat la vida titllant de superstició i d'ignorància la religió cristiana, es veuen ara enterrats juntament amb els supersticiosos i els ignorants. Hom registra una nova modalitat de sepultures laiques: les que són absolutament neutrals, que no porten cap símbol positiu, ni estrella ni triangle, sinó tan solament flors o motius florals. És un laïcisme més discret però que no deixa també d'ésser ofensiu especialment quan apareixen aquestes làpides barrejades entre les cristianes, com passa en la part nova que mira al vell quadrat parroquial segons hem dit.

També per dins del cementiri gran catòlic es veu algun que altre panteó exornat amb aquest laïcisme floral. L'art de l'escultor i la malícia de qui el paga s'ha esmerçat a gravar flors, palmes, rellotges de sorra, sense la creu o l'anagrama de Crist, indispensable símbol de tota sepultura cristiana, de tota sepultura inclosa en el recinte de la confessió catòlica. Anys enrera la censura a la qual s'havien de sotmetre totes les inscripcions del cementiri, no hauria consentit en el cementiri catòlic aquestes pedres que dins d'una neutralitat florida ostenten una negació escandalosa, perquè l'omissió de signes cristians a dins d'un cementiri cristià, àdhuc no essent per a exhibir signes contraris, resulta veritablement ofensiva.

Davant d'aquesta lamentable situació i de les conseqüències que pot portar si aquesta barreja s'estén, hom pot judicar que l'esperit de veritable llibertat i de màxim respecte es trobava en la legislació antiga. Es trobava en la plena separació de cementiris, i en el perfecte dret que hom reconeixia als lliurepensadors, als laics, als maçons, als neutres de tota mena, per a tenir el seu cementiri ben distanciat i separat dels creients, en mort, tal com havien estat separats en vida. Separats, i gaudint de perfecte dret per a contruir-se en el recinte civil els panteons, símbols, inscripcions que volguessin, sense que hom els discutís, perquè prou s'havien guardat sem-

pre els catòlics de posar els peus en el que era per a ells recinte prohibit.

També en el cementiri de Les Corts s'ha obert la tanca que separava del recinte catòlic general el petit cementiri dels jueus, i en aquest ara s'hi pot entrar, i de fet hi entren i s'hi troben, sense pensar-s'ho molts cristians. ¿No era respecte major que els israelites tinguessin llur clos, sagrat per a ells, sabent que ningú estrany a la seva llei no hi posaria els peus? La manca de respecte al cementiri catòlic és simultània a la manca de respecte a les altres confessions positives quan aquestes són sinceres. A més que ja podeu figurar-vos l'angúnia i l'escàndol, si es troben, passant pel mateix indret un enterrament catòlic i un enterrament judaic.

M'han dit que fa dos o tres anys per Tots Sants alguns laic protestaven en veu alta que no fos encara obert al Cementiri de Les Corts el pas del recinte lliure al recinte catòlic. Deien aquells sectaris exaltats que *tot havia d'ésser u*, perquè *tots som iguals davant la mort*, que *no hi havia d'haver distincions ni diferències*. Hipòcrita dialèctica! ¿Per què, doncs, posar símbols? ¿Per ventura els símbols no separen? Els símbols uneixen els qui els professen, però els separen dels qui professen símbols distints. Si maçons i cristians han estat separats en vida, ¿perquè han d'estar units i barrejats en la mort? Si en vida uns hauran anat a la lògia i els altres a l'església, uns al ritus tenebrós i altres a missa, o bé els uns al temple catòlic i altres a cremar-lo, uns al convent i altres a enderrocar-lo, ¿per què perseguidors i perseguits han de tenir un mateix lloc de repòs? ¿Amb quin dret els que no creuen en Crist, els que neguen la creu i la blasfemen, els qui l'enderroquen i expulsen, cercarien d'ésser enterrats al costat dels qui en la creu tenen fe, la creu estimen i en la creu esperen? Els increients enterrats amb els creients, quina confusió abominable!

Es dirà que en el cementiri catòlic hi ha justos i pecadors, sants i malfactors, pobres honrats i rics hipòcrites, però això no ateny a la cosa discutida. Parlem d'una qüestió jurídica, de dret. Per bé que pecadors en més o major grau, — davant de Déu qui no es sentirà pecador poc o molt? — tos els catòlics confessen a Déu, amb sinceritat tal volta desigual, però confessen la religió de Crist, encara que algun amb cor indigne. Però el fet positiu de la confessió crea un dret que cal reconèixer i respectar, i així com és sagrat el temple és sagrat el cementiri, i no s'ha de violentar el cementiri, com no s'ha de violentar el temple. Barrejar les sepultures de confessions distintes a dins d'un mateix cementiri, és tan absurd i tan abominable com ho seria pretendre que a dins d'una església catòlica hom admetés al costat del culte cristià el culte judaic o cerimònies maçòniques amb el pretexte que tots som iguals davant la llei o que tots som ciutadans.

La concepció administrativa i burocràtica del cementiri, servei públic, simple magatzem municipal de cadàvers, a la qual respon aquella freda retolació: "*dipositat el cadàver de N. N.*", que porten estampat en trepes la major part dels nínxols que no tenen làpida pròpia, és una concepció antireligiosa i si prospera veurem progressar, Déu no ho permeti, la sacrílega barreja iniciada, i altres pitjors abusos que podrien sobrevenir. Les idees sobre l'eternitat i sobre la vida i la destinació humana després de la mort, són les que més radicalment divideixen els homes, i aquesta diversitat precisament fa honor a la llibertat humana, i cal respectar-la. A un costat els qui creuen que hi ha vida eterna, a un altre costat els que no hi creuen. A una part els qui creuen que Jesús va redimir els homes i que perdona els pecats i porta al cel. A l'altre costat els qui no creuen en Jesús ni en la redempció ni en el cel ni en la vida eterna.

La municipalització dels cementiris no ha de pretendre en cap manera la municipalització de les ànimes. I barrejar per administració els cadàvers de confessions distintes és barrejar i violentar les consciències i les ànimes.

Carnet de propaganda

CATALUNYA SOCIAL és una Revista que hauria d'ésser llegida a cada casa. Hi ha encara moltes famílies catòliques de Catalunya que n'ignoren l'existència. Demanem a cada subscriptor que faci un esforç per fer conèixer aquesta Revista.

La majoria de la clerecia de l'arxidiòcesi de Tarragona llegeix CATALUNYA SOCIAL i és la seva font d'informació sobre doctrina social catòlica i moviment catòlic. La penúria i la misèria que afligeixen bona part de la clerecia rural l'obliguen a haver de renunciar molt a desgrat seu a rebre aquesta Revista.

Demanem a tots els amics de CATALUNYA SOCIAL que ens proporcionin almoines per poder continuar la seva tramesa als sacerdots pobres que desitgen tenir-la i no poden.

MAS & ROCA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Siguem comprensius i humans

per J. CIVERA I SORMANI

És de doldre que hi hagi tanta de gent que pensa bé i defensa bones doctrines, i no ha sabut humanitzar-se. Són poc humans perquè no tenen cor. Han aconseguit formar-se intellectualment, però no s'han preocupat de l'educació del sentiment. Són homes rígids i freds com el marbre.

No som, naturalment, partidaris del sentimentalisme exagerat, però creiem que un hom que no té sentiment val molt poca cosa. Comprendríem que no en tinguessin els mundans que van constantment a l'encalç dels plaers, però és difícil de comprendre que tinguin el cor eixut els qui haurien de conèixer la dolçor i la suavitat del cristianisme. No podem creure que sigui cristià l'home que mai no s'amoïna i que es manté indiferent davant els sofriments i les angoixes dels seus germans.

No podeu negar que existeixen una mena d'homes que us desconcerten. Sabeu que són cristians perquè us ho diuen, però obren tal com obrarien els pagans. Aquests homes fan un gran mal al catolicisme perquè la gent simplista creu que tots els catòlics són iguals que ells. Aquesta gent freda i rígida deu portar moltes de tenebres dintre l'ànima. Per qualsevol cosa s'esquincen les vestidures i clouen els punys d'ira. Si en compte d'indignar-se sabessin mirar cap endintre per a contemplar-se l'ànima, segurament es mostrarien més indulgents amb les fallides dels altres.

¿Heu petjat alguna vegada l'herba fina i flonja dels prats idíl·lics? ¿Heu vist alguna vegada com cau la llum blava del cel i fa refulgir els pollancres que remoregen suaument quan l'oratge passa damunt d'ells amb les ales esteses? ¿Heu sentit somicar les fonts, l'aigua cristallina de les quals s'escola damunt de la molsa? La placidesa d'aquests prats és la que hauria de tenir l'ànima del cristià. Si és eixuta i tenebrosa, és que mai no ha portat a dintre ni un rajolí de la llum de Crist. Si el sol fa germinar les llavors dins de les entranyes de la terra, i fa fruitar els arbres i descabdella les fulles de les roses perquè puguin perfumar els aires, calculeu què farà la llum de Crist dins de la nostra ànima. Quan aquesta llum ha penetrat dins de nosaltres, l'ànima esdevé refulgent com un cristall. Si en compte de portar-hi llum hi porteu tenebres, és que encara no sou cristians.

Si voleu obrir els ulls dels que no creuen a la llum de la fe, hem d'ésser comprensius i humans. Si amb els nostres menyspreus fuetegem el rostre dels nostres germans que no han penetrat encara dins de la nostra cleda, en compte d'obrir-nos els braços fugiran de nosaltres. Imitem el nostre diví Mestre. Els qui tenien ulls i no hi veien s'escandalitzaven perquè conversava amb els pecadors i seia a la taula amb ells. Haurien preferit que Jesús els hagués repudiat. ¿Per què molts pecadors van sentir dintre d'ells una forta sotragada i llançant les roses del plaer que portaven a les mans van anar a l'encalç de Jesús? Perquè van veure refulgir damunt el pit del diví Mestre la flama de l'amor. És únicament amb aquesta flama com aconseguirem que les ovelles extraviades sentin la veu dolcíssima del bon Pastor. Fent espetegar el fuet de l'ira, mai no aconseguireu que us segueixin els extraviats. No us seguiran perquè el cristianisme és llibertat i és amor. Mahoma va aconseguir alguns adeptes perquè els encadenava l'esperit i els imposava les seves doctrines amb les armes de la mà. Jesús no vol cadenes ni armes. Vol que els homes vagin lliurement a Ell, amb els braços deslligats. La majoria dels jueus no creien en Jesús perquè esperaven un Messies amb una espasa refulgent a la mà. No esperaven el Déu de l'amor, sinó el guerrer fort que es col·loqués al davant del poble oprimit. No van comprèndre que l'amor és una arma invencible. Amb aquesta arma que Jesús ha posat a les mans de tots els cristians hem de vèncer i hem d'atraure els qui no l'estimen perquè no el coneixen. ¿Voleu que els homes estimin Jesús? Feu-lo conèixer. No espereu que un pobre cec estimi la llum. Si voleu que l'estimi cal que feu brillar les seves pupil·les mortes. El mateix hem de fer amb els qui no estimen. Esvaïu les tenebres que porten a l'esperit i després feu-lo estimar.

Si volem portar ànimes a Jesús hem de predicar amb l'exemple. Defensar públicament bones doctrines i obrar en la vida íntima, tal com obren els mundans i els pecadors, és completament ineficaç. És impossible convertir la gent, si saben que, quan ningú no ens veu, obrem malament. Si fóssim bons cristians no caldria que ho diguéssim que hom som, perquè la gent ja ho endevinaria amb la llum que traspuaria pels nostres ulls. Els sants no ho diuen pas que porten encesa dintre el pit la flama de la santedat i àdhuc els orbs la veuen refulgir.

Els sants són els fills predilectes de Jesucrist, perquè saben seguir-lo portant la creu a coll. Si ells són els fills predilectes, vol dir que els hem d'imitar. ¿Heu vist mai que un sant sigui rancuniós o bé que s'aparti dels qui no creuen? Caldria que tots féssim un esforç per imitar els qui han sabut caminar amb el peu nu damunt les arestes del dolor, i els qui han seguit portant al damunt la túnica austera de la penitència, els camins que menen a la perfecció cristiana.

Si els imitem no serem eixuts, ni rígids, ni ens venjarem dels qui ens han fet algun mal. La vida és una mica aspra, i si no sou amatents a esquivar el cop, la gent us fereix per l'espatlla. Planyeu els qui us fereixen o volien ferir-vos. Si us vengeu, ¿quina diferència hi haurà entre ells i vosaltres?

En compte d'esquinçar-nos les vestidures, siguem humans i posem-nos damunt els llavis una mica de mel cristiana, perquè hi vegin els orbs i perquè estimin els qui tenen el cor eixut. Naturalment que no podem ésser tolerants amb aquelles coses que poden ferir la nostra ànima, però perdonem els qui ens han ofès i allarguem generosament la mà als qui han caigut a l'abisme de l'error, per portar-los al regne de la veritat i de la llum.

Moviment catòlic

Nous cardenals. — S'ha anunciat que en el Consistori secret que se celebrarà al Vaticà el dia 10 del proper desembre seran creats vint cardenals. El Senat de l'Església, mermat per la mort d'una sèrie de purpurats, serà augmentat amb una sèrie de dignataris escollits entre les figures més eminents del món catòlic. Els noms dels vint nous cardenals són els següents:

Monsenyor Tedeschini, Nunci de S. S. a Espanya.
Monsenyor Salossi, Secretari de la Propaganda Fide.
Excellentíssim Isidre Gomà, Arquebisbe de Toledo.
Monsenyor Tapponi, Patriarca d'Antioquia de Síria.
Monsenyor Sibilla, Nunci de S. S. a Viena.
Monsenyor Marmaggi, Nunci de S. S. a Varsòvia.
Monsenyor Maglione, Nunci de S. S. a París.
Monsenyor Cremonesi, Almoiner de S. S.
Monsenyor Baudrillart, Rector de l'Institut Catòlic de París.
Monsenyor Suhard, Arquebisbe de Reims.
Monsenyor Kaspar, Arquebisbe de Praga.
Monsenyor Copello, Arquebisbe de Buenos Aires.
Monsenyor Caccia Dominioni, Mestre de Cambra de S. S.
Monsenyor Canali, Assessor del Sant Ofici.
Monsenyor Jorio, Secretari de la Congregació de Sagraments.
Monsenyor Lapuna, Secretari de la Congregació de Religiosos.
Monsenyor Cattani Amadori, Auditor Secretari del Tribunal de la Signatura.
Monsenyor Massini, Degà de la Sacra Rota Romana.
Monsenyor Mariani, Secretari de l'Administració dels béns de la Santa Seu.
El P. Bretto, Jesuïta.

El vinent Consistori del 16 de desembre figurarà com un dels més notables de la Història de l'Església, no sols pel nombre de nous cardenals creats per S. S. Pius XI, sinó també per l'allocució que sembla que pronunciarà sobre els esdeveniments actuals de la política internacional.

Seria el nostre desig donar un esbós biogràfic de cada un dels dignataris de l'Església elevats al Cardenalat. Impossibilitats de fer-ho, per falta d'espai, solament donarem unes dades sobre la vida dels nous cardenals Gomà, Tedeschini i Baudrillart.

El doctor Gomà. — Pels catalans el nou Cardenal Arquebisbe de Toledo serà sempre el doctor Gomà, el sacerdot més popular entre la clerecia catalana. Nascut a La Riba (Coma de Barberà-Tarragona) el 17 d'agost del 1869, excellí ben aviat com a seminarista del Seminari de Tarragona. Ordenat sacerdot l'any 1895, fou nomenat vicari de Valls i, després, ecònom de la parròquia de Montbrió del Camp. Nomenat, al cap de dos anys, professor del Seminari, adquirí la gran formació eclesiàstica en la qual excellia com cap altre sacerdot de l'arxidiòcesi. Un altre sacerdot hem conegut solament que podia comparar-se al doctor Gomà per la seva formació eclesiàstica, i aquest era l'Illustre Capitular de Vich, doctor Marian Serra i Esturí.

Diverses foren les disciplines ensenyades pel doctor Gomà: Ciències físiques, Oratòria Sagrada, Sagrada Escriptura. Rector del Seminari de Tarragona, desplegà una activitat exemplar elevant el nivell intellectual dels seminaristes i intensificant la llur formació espiritual.

Doctor en Filosofia, en Teologia i en Dret, l'illustre purpurat, nomenat arcedià de l'Església Metropolitana de Tarragona i Jutge metropolità, esdevingué la figura central de la clerecia catalana. En els congressos i assemblees la seva paraula eloqüent i vibrant era escoltada amb emoció. Recordem només la seva participació notabilíssima al Congrés Apologètic de Balmes celebrat a Vich el 1910; el Congrés Litúrgic de Montserrat de l'any 1915; el gran discurs pronunciat en el Congrés Eucarístic d'Amsterdam, etc.

La clerecia catalana venerava en el doctor Gomà l'hereu espiritual del doctor Torras i Bages i per dues vegades la clerecia de Vich havia confiat en el seu magisteri episcopal, continuació de l'obra d'aquest sant prelat.

La Providència té els seus designis que mai els homes no podem contradir. Fou per nosaltres, que el volíem bisbe de Vich, el nomenament del doctor Gomà per bisbe de Taraçona un desencant. Però la Providència tenia els seus plans i el doctor Gomà, el sacerdot intellectual de primera categoria, el sacerdot modest i sant, bisbe de Taraçona, admirà per la manera exemplar com exerceix el ministeri episcopal. Predica meravellosament; escriu pastorals que commouen l'opinió espanyola; és un Sant Atanasi que s'encara amb dignitat i valentia als perseguidors de l'Església.

La primacia del magisteri del doctor Gomà s'estén per tot Espanya i la Santa Seu el confirma elevant-lo a Arquebisbe de Toledo, la metròpoli primada d'Espanya.

Ambaixador de l'Espanya Catòlica al gran Con-

grés Eucarístic de Buenos Aires, el doctor Gomà pronuncià un discurs meravellós en el qual es posa de relleu tot el valor catòlic i, per tant universal, d'Espanya.

En ésser elevat el doctor Gomà a la dignitat cardenalícia, ple de mèrits, preguem perquè Nostre Senyor li concedeixi llargs anys de vida per orientar la vida catòlica nacional d'Espanya des de la Seu de Sant Ildefons i de Cisneros.

El Cardenal Tedeschini. — Monsenyor Tedeschini va néixer a Androco, diòcesi de Rieti, l'any 1873. Va estudiar amb gran profit la carrera eclesiàstica a Rieti i a Roma on l'any 1896 era ordenat sacerdot. Nomenat, al cap de poc, canonge de Rieti, obtenia permís del Papa per continuar els estudis a Roma on al cap d'un temps passava a oficial de la Secretaria d'Estat, on, fins al 1908, va ocupar el càrrec de minutant. Quan Pius X va reorganitzar la Cúria Romana, era nomenat Canceller de Breus apostòlics. Una amistat profunda el relligà amb Monsenyor Della Chiesa, el futur Papa Benet XV, el qual, en ésser elevat al pontificat, el nomenava substitut de la Secretaria d'Estat.

La gestió de Monsenyor Tedeschini en aquest espinós càrrec serà coneguda solament el dia que es coneguin les gestions singularíssimes de Benet XV per obtenir la pau.

El 1921 era nomenat Nunci apostòlic a Espanya amb el títol d'arquebisbe de Lepanto. Durant els 15 anys que ha representat la Santa Seu aquí ha pogut conèixer a fons la vida catòlica d'Espanya, ha pogut influir d'una manera decisiva en l'organització de l'Acció Catòlica d'Espanya que tanta glòria dóna a l'Església. Si la Nunciatura d'Espanya ha donat moltes satisfaccions espirituals al nou Cardenal, també ha pogut gustar les amargors provocades per governs hostils a l'Església. Més d'una vegada l'eminent diplomàtic havia sentit la gran aflicció que produeix veure un fill que va errat i que insulta la mare amorosa que l'ha beneficiat de la vida i de tota classe de sollicituds. Nostre Senyor i Pius XI han premiat els sacrificis enormes que representa viure uns anys enmig d'enemics i també la sollicitud que ha desplegat per evitar una ruptura entre la Santa Seu i la filla predilecta de l'Església, l'Espanya catòlica.

Monsenyor Baudrillart. — La figura del Rector de l'Institut Catòlic de París és coneguda arreu del món. És l'ambaixador de França. És un dels personatges eminents de l'Església que més ha treballat en pro de la causa catòlica. Esperit organitzador, home de Ciència eminent, literat eximi, Monsenyor Baudrillart és el tipus de savi catòlic que ha sabut donar vida a una universitat catòlica que pesa enormement en la vida de França i de l'Església.

Monsenyor Baudrillart és un historiador eminent. La seva obra capital és de tema espanyol: "Història de Felip V i la cort de França". És un literat eminent. Els seus articles publicats a la "Revue pratique d'Apologétique", els seus parlaments brillants, en els inaugurals de Cursos de l'Institut, li han valgut l'ésser acadèmic de França. Per altra banda, l'obra de Monsenyor Baudrillart desplegada en l'organització interna de l'Institut és formidable.

Però encara hi ha un altre aspecte de la personalitat d'aquest nou cardenal, que potser sigui el més interessant. Monsenyor Baudrillart ha estat l'ambaixador de la França catòlica prop del Vaticà a tothora, prop d'Espanya, durant la gran guerra; a l'Amèrica llatina diverses vegades; als països eslaus, igualment.

Pius XI en elevar al cardenal al Rector de l'Institut Catòlic de París ha volgut honorar l'home que posa tota la seva ciència i la seva influència al servei de l'Església i de la causa catòlica.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

(El millor diccionari català)

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any.
El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes
El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots *A-Azoics*.
El segon volum acaba de publicarse i s'ha posat a la venda.
Preu de cada volum: **30 pessetes**

Edicions de Catalunya Social

Pi, 12 - BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

Moviment Social

La propaganda comunista. — L'acció d'un sector de mestres comunistes a la qual fèiem allusió en un número anterior, és nefasta. Aquests individus perverteixen la intelligència i el cor d'una infància innocent i planten la llavor de l'odi i de la criminalitat al cor de l'adolescència.

Hi ha un gran sector de joves, que no arriben als 18 anys, practicants, anys enrera, que són totalment descreguts. La corrupció de la joventut és espantosa. Un troba un dia un antic escolà que ha anat a una escola d'aprenents i, amb tot i saludar-vos amablement i afectuosa, si li pregunteu sobre l'anar a missa els diumenges i sobre el compliment dels deures religiosos, us contesta: "Ah! Amb això de vostès no hi crec; he llegit molt; sé molt per creure el que vostès ensenyen." El sector pseudointellectual de Barcelona ha deixat caure a les mans d'aquell jove un llibre comunista i li ha fet perdre la fe.

Hi ha avui un element de propaganda soviètica més actiu que la mateixa premsa. Són les biblioteques i les editorials. Cada sindicat té la seva biblioteca amb alguns centenars de volums de literatura russa i socialista; les obres de Lenin, de Marx, d'Engels, etc., figuren en totes, i l'obrer al qual s'ha fet creure que allà hi havia la font de la seva regeneració llegeix àvidament aquelles obres.

Per altra banda, se sap positivament que els elements comunistes tenen preses totes les posicions estratègiques en les escoles de treball i que han arribat a tenir-ne la direcció. Per mitjà de males lectures i de males converses s'intoxica els jovenets que es comporten ben sovint d'una manera irreverent i irrespectuosa.

A la majoria dels països les escoles de perfeccionament o d'aprenentatge tenen classes de religió. A Alemanya, per exemple, a totes les universitats hi ha una càtedra de Filosofia catòlica; les normals de mestres tenen classes de religió amb examen rigorós i totes les escoles d'aprenentatge tenen també obligatòria l'ensenyança de Religió.

La Generalitat de Catalunya sosté a cân Batlló una magnífica Escola de Treball concorreguda per centenars de joves aprenents. ¿Quina formació espiritual es dóna a aquests aprenents d'avui, homes de demà? Quan un socialista, mort tràgicament, potser per un càstig volgut de Déu, en tenia la direcció, aquest jovent era empès a inscriure's a les milícies del socialisme. Quan un soldat de Macià, dels de la batalla de Prats de Molló, ha arribat a ésser dirigent d'aquesta Escola la propaganda comunista que s'hi ha fet ha estat fantàstica: el que havia representat el paper d'àngel i ho havia d'ésser, es va convertir en agent del diable. I encara avui, com ahir, com despús-ahir, la propaganda comunista per mitjà de lectures és intensa arreu. I no és solament a les escoles de treball on es fa propaganda comunista. Els comunistes viuen emboscats en totes les oficines públiques; actuen amb acció dissolvent pels departaments de la Generalitat i de l'Ajuntament. Els seus defensors acèrrims són itellectuals d'ínfima categoria que han anat a l'Ateneu a prendre patent d'intellectuals arrossegant-se per alguna "penya".

Com hem constatat alguna vegada, els comunistes, homes sense pàtria, gent internacional, fan ús de la llengua catalana per escriure les seves llegendes antisocials i antiestètiques a les parets netes de moltes façanes i jardins. ¿Per què això? Si no hi havia algun contuberni entre el separatisme dissolvent i el comunisme destructor, els comunistes internacionalistes se servirien del castellà. És una cosa sabuda que un comunista rabiós mort al Centre Autonomista de Dependents la nit del sis d'octubre, era un "professor" de català que havia donat cursos a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell i era un destacat corrector de proves. I creiem que ell no era l'únic. El fet que els comunistes se serveixin del català com arma de combat és simptomàtic. Creuen, segurament, que l'afebliment d'un poder central els pot ésser favorable. Rússia és un país dividit en un gran nombre de repúbliques autònomes amb un soviet despòtic que les governa. Aquesta divisió afavoreix la tirania. Si no hi ha un estat fort que pugui imposar ordre per mitjà de la força, cada soviet fa el que li plau. Quan pel passat bienni es va pretendre la creació d'unes repúbliques federades d'Espanya (Andalusia, Galícia, País Basc, Catalunya), hem de creure que aquesta pretensió era una suggestió soviètica i comunista a la qual collaboraren de bona fe nacionalistes bascos i nacionalistes catalans.

Cal estar a l'aguait per tal d'evitar que propagandes fetes de bona fe serveixin de plataforma als enemics de l'ordre i de la pau social.

Per què el moviment catòlic no arrela? — És de doldre que, malgrat els grans esforços i sacrificis encaminats a una organització social cristiana, aquesta mai no arriba a prendre peu. Hi ha qui atribueix aquest fenomen a l'individualisme i idiosincràsia de la gent del nostre país. Això hi pot influir. Tots els països que no tenen un sentit nacional i no han arribat a un cert grau de cultura collectiva es caracteritzen per un individualisme ferotge o per un collectivisme tirànic. Tal és el cas dels països balcànics i també de la Rússia bolxevic. Per això no és d'estranyar que els russos hagin desplegat una activitat fantàstica per a implantar el comunisme a Espanya. Més influeix, emperò, que no pas l'individualisme en la manca de sentit social, la falta de catolicitat o d'esperit cristià en les classes dirigents i dirigides. El catolicisme espanyol té molt de farisaic. Es creu tot el just per creure en l'altra vida, no es practica i es mercadeja amb la religió. En molts països el que no és creient ho manifesta d'una manera clara; en el nostre país hi ha incrèdul que no falta a missa de dotze per allò que diran. Dels deu manaments de la llei de Déu hi ha qui es diu catòlic i no en compleix cap; hi ha qui en compleix un o dos, hi ha poca gent que els compleix tots. Abunda al nostre país el tipus d'intellectual que privadament es confessa descregut i que s'indigna si li tiren en cara la seva incredulitat. L'home té dues cares. Una de les proves més convincents de l'escassa religiositat del nostre país, sobretot en les ciutats, és l'escassa freqüència de sagraments per part dels homes. A Barcelona potser no arriben a un deu per cent els homes que freqüen-

ten els sagraments. Altre termòmetre per amidar la religiositat d'una parròquia o d'una localitat és l'assistència a les funcions dels diumenges a les tardes. Els cines de Barcelona s'omplen de gom a gom; els camps de deports són plens a vessar; en canvi, les esglésies, els diumenges a la tarda són buides; no hi va un sol home.

L'organització social cristiana reclama la pràctica de la caritat cristiana; pressuposa un gran rendiment de vida catòlica pràctica. L'inoblidable Doctor Torras i Bages en una de les seves frases lapidàries deia que "la generositat no estava solament en la bossa, sinó en el cor". I l'organització d'una vida social catòlica reclama generositat i generositat de cor; pràctica de la caritat i de la justícia; sacrifici i abnegació.

En els països on el Catolicisme ha mantingut, durant segles, una lluita els catòlics saben el que és la pràctica de la caritat i del sacrifici. És per això que a Alemanya, a Holanda, a Suïssa l'acció social catòlica he fet grans conquestes. En canvi, en els països de tradició catòlica, on la lluita no ha estat coneguda, l'acció social catòlica és gairebé nulla. Però en venir la ventada de les doctrines socialistes i comunistes, els catòlics a mitges no ofereixen resistència i, molts que es diuen catòlics, van a missa portant "La Publicitat" o "La Humanitat" a la butxaca i poden militar en els escamots dels rabassaires.

Moviment cultural

El desgavell de la Universitat de Barcelona. — No és cosa difícil desmuntar un rellotge i desarticular l'engranatge de les seves rodes; la cosa que no és tan fàcil és muntar-lo de nou i fer-lo anar regularment. Diguin el que vulguin els partidaris de l'autonomia del Patronat Universitari, l'ex-Patronat de la Universitat de Barcelona va desmuntar la màquina universitària que, bona o dolenta, anava; en va assassinar l'esperit i la va convertir en un fogar de cultura laica, medialitzada i de segona mà.

L'ex-patronat de la Universitat de Barcelona va modificar els plans d'ensenyança, va voler establir una nova organització, va pretendre portar un nou esperit. De fet, emperò, no féu altra cosa que introduir plans d'estudis mal digerits i caricaturitzats d'universitats estrangeres.

En les universitats europees, de les quals ha volgut l'ex-patronat imitar l'organització, quan es vol nomenar un professor es fan un sens fi de gestions, es demanen informes de tota mena sobre el valor moral i científic dels candidats; es pregunta a dreta i a esquerra. Les actuacions que precedeixen l'elecció d'un professor són més laborioses que no pas els expedients i informes de l'Església per a l'elecció d'un bisbe. Aquestes gestions per a l'elecció d'un sol professor duren moltes vegades dos i tres anys. En canvi, ¿quina fou l'actuació de l'ex-patronat respecte l'elecció i selecció del personal docent? En un espai de temps molt curt, en uns pocs mesos aquest patronat estenia la credencial de professor matisada en diverses categories a una vuitantena de persones. ¿Com és possible nomenar tot un exèrcit de professors d'Universitat en tan curt espai de temps si al nostre país és més difícil trobar un home de Ciència, capacitat per ensenyar, que l'home que cercava Diògenes?

Sembla que l'objectiu perseguit amb la pluja de nomenaments no fou altre que el consolidar l'autonomia de la Universitat de Barcelona. Si s'acontentava a molta gent es guanyarien molts partidaris i defensors de la universitat autònoma.

¿I quin era el personal escollit per a les càtedres? Certament que enmig de la turbamulta hi havia homes de valer, grans investigadors, homes dignes d'ensenyar en la universitat de més anomenada; però al costat d'aquests escollits, quanta terregada no va entrar a la universitat de Barcelona per la porta falsa. Hi entraren professionals de l'agitació política esquerrana, gent indocumentada, que no estava en possessió de títol acadèmic de cap mena, algun estranger la capacitat del qual era certament ben dubtosa, un home que no volem anomenar perquè el conèixer el seu nom i saber la disciplina que li fou confiada excitaria la hilaritat.

Tan desastrosa com en el nomenament del professorat fou l'acció dels plans d'estudis o l'articulació de les disciplines que s'havien d'ensenyar.

Un exèrcit de professors com el que tenia la Universitat de Barcelona — sembla que el Patronat aspirava a dotar la nostra Universitat de més personal docent que cap Universitat europea — reclamava una organització d'estudis diferent de la dels cursos de carrera; precisava una gran llibertat acadèmica.

Però això no pogué ésser perquè els organitzadors de la universitat autònoma no havien digerit bé els coneixements superficials que tenien de la vida universitària dels diferents països d'Europa, especialment d'Alemanya.

Amb el nomenament de professors per "assignatures" i no per "disciplines" es produí un desori enorme. S'atomitzà l'ensenyança. La disciplina de Filologia romànica, per exemple, que comprèn llengües i literatures romàniques en la majoria d'Universitats d'Europa és regida per un o dos professors que, en un determinat nombre de semestres, expliquen totes les matèries. I al seu entorn i sota la seva direcció un privat docent i uns lectors completen la seva ensenyança. En canvi la Universitat autònoma de Barcelona va nomenar per aquesta disciplina una vintena de professors els quals, per una banda, donada la distribució de la carrera, ni tenien alumnes, ni podien articular les ensenyances llurs i, per altra banda, amb la diversitat de mètodes, i amb la disparitat d'ideologia dels professors es produïa un garbuix enorme que, per a defensar-lo a ultrança, es necessita una obstinació empedreïda. La Història de les llengües i de les literatures occidentals constitueix un tot inseparable que explicat degudament fa necessari una ideologia profundament cristiana. Les interferències de les literatures italiana i catalana i castellana són considerables;

no es pot explicar epopeia castellana sense explicar les cançons de gesta franceses; la literatura catalana i la literatura provençal són inseparables. Ara bé: el patronat va crear separadament càtedres per literatura llatina medieval, per literatura italiana, per literatura francesa, per literatura provençal, per literatura catalana i per literatura castellana. Aquesta atomització de la Literatura explicada per persones de la ideologia més contraposada i de la metodologia més diversa, ¿com pot subsistir i com es pot defensar?

I el que escrivim referent a lletres en més o menys escala ha succeït en les altres disciplines.

Encara hi ha més. El prestigi científic del nou professorat reclamava un escolasticat digne. S'introdueix un examen d'ingrés a la Universitat. Aquest examen exigit als alumnes que tenien el batxillerat era illegal. És clar que el patronat podia dir que la llei era ell. Aquest examen el podia exigir si la Universitat de Barcelona hagués estat una Universitat lliure; emperò una Universitat oficial havia de reconèixer els títols oficials. Podia exigir una prova de suficiència a aquells que, no essent batxillers, es creuen amb capacitat per a seguir els estudis universitaris. El patronat havia de posar obstacles per eixir de la universitat amb un títol obtingut a força d'aprovats i recomanacions. Com més alumnes té una Universitat major és el seu prestigi i majors són també els seus ingressos.

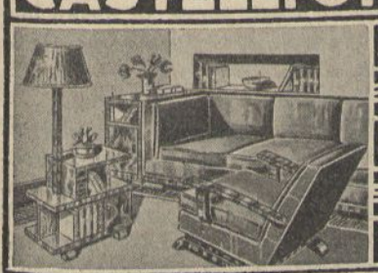
El patronat amb la seva actuació efímera va voler consagrar una obra anarquitzant i demolidora prescindint de la tradició. Els corrents culturals, com l'ordre de la naturalesa no fa salts; segueixen el camí que els assenyala la Providència. El patronat en voler violentar el curs de l'evolució cultural va cometre un error greu. Per això va cridar a la seva presidència una persona que, trencant la tradició, havia triomfat en una reforma de la llengua. Solament que el capgirar el cervell d'homes formats en la disciplina científica no ha estat cosa tan fàcil com una reforma ortogràfica.

Davant del fracàs definitiu de l'autonomia del patronat de la Universitat de Barcelona, ¿què cal fer? L'única solució és anar a la Universitat Lliure. Els elements de la Intelligència que la "Institución Libre de la Enseñanza" ha exportat per totes les universitats espanyoles, han estat elements dissolvents. Els seus deixebles cremaven la biblioteca i l'edifici de la Universitat d'Oviedo. Fetes honroses excepcions, aquests elements portats a Instituts i Universitats han contribuït a desfer el prestigi de les institucions docents; han estat francotiradors que de dins estant han fet guerra a la Universitat. A Barcelona, en instaurar-se l'autonomia de la Universitat, s'ha donat el cas curiós que els enemics de tota la vida de la Universitat se n'han tornat defensors acèrrims. Aconsegueixen establir l'autonomia universitària i fracassen.

L'únic remei és establir la Universitat lliure a Espanya, començant l'assaig per Catalunya. Una Universitat que no tingui una unitat de ideologia, especialment en l'aspecte religiós, no pot donar bons fruits. Per altra banda una Universitat sense una Facultat de Teologia és una Universitat coixa. Fracassat l'assaig d'una Universitat única regida per un patronat autònom no queda altra solució que el retorn a l'antiga organització de la Universitat de Barcelona per una banda. Aquesta Universitat pagada per l'Estat, emperò, hauria de crear unes càtedres especials on s'estudiés el dret català, la història de Catalunya, l'art del nostre país, la llengua i la literatura.

Per altra banda, emperò, hauria d'atorgar-se la facultat de poder organitzar Universitats lliures, subvencionades per l'Estat i pel govern autònom de Catalunya. Aquests dos conjuntament haurien de donar per cada alumne la quantitat que l'Estat destinés per cada alumne de la Universitat oficial. L'Estat no hauria de reclamar de les Universitats lliures altra cosa que el no ensenyar cap doctrina atemptatòria a la vida de l'Estat i a la moral catòlica i el reservar-se un examen d'estat (suficiència) que capacités per a l'exercici de la carrera aquell que l'hagués passat.

El contribuent catòlic no paga a l'Estat perquè uns senyors desaprensius en nom de la Ciència facin propaganda comunista o d'altra mena des de la càtedra de la Universitat.

CASTELLTORT

MOBLES
DECORACIÓ
TAPISSERIES
PELAI 40 TELÈFON 15385 BARCELONA

¿Ja sou subscriptors de
Catalunya Social?

PENSIÓ CAMPI
Habitacions exteriors. Aigua corrent. Cambres de bany i dutxa. - Pensions - Servei a coberts.
Casa recomanada per als Rvds. Senyors Sacerdots, persones i famílies catòliques
Carrer Canuda, número 4, principal (junt a la Rambla)
Telèfon 22931 BARCELONA

Carnet setmanal

Els projectes econòmics del Govern. — *Fa dues setmanes que la situació política semblava complicada i difícil; ara l'horitzó, en canvi, apareix ja més net i els polítics esquerrans que constantment demanen la dissolució de les Corts actuals (sense que hom pugui conèixer altra raó d'aquesta petició que la de no tenir-hi ells la majoria), sembla que han callat un xic i es resignen a veure com les Corts aproven els projectes econòmics i fins el Pressupost. ¿És que els ha entrat la convicció de la inutilitat del seu esforç en aquest sentit o potser creuen que és millor per a tots deixar el camí més net d'entrebancs, aprovant la llei econòmica corresponent a l'any 1936?*

La majoria, per altra part, ha tornat a lligar-se bon xic. Els radicals, que havien quedat bastant agrejats per les derivacions polítiques de l'assumpte Strauss, sembla que s'han deixat imposar per la realitat dels fets i les necessitats del moment i han sortit de la seva posició més aviat hostil al Govern actual per entrar per camins més raonables i serens. I així, en reunions dels caps polítics, el Sr. Lerroux ha fet un bon paper als governants i fins es diu que s'ha arribat a una fórmula per a l'aprovació de les lleis econòmiques, lleis que el Govern considera indispensables per a l'aprovació del Pressupost, i que s'ha trobat un mitjà per a lligar tots els pensaments en matèria de la reforma de la llei electoral.

Mentrestant, és ben cert que les Corts van fent la seva tasca. Han aprovat la llei de comunicacions marítimes, la de reforma de l'impost de drets reals, de l'impost global sobre la renda, i ara es troben discutint, sembla que no amb moltes dificultats, la de reforma de l'impost d'utilitats. Així és de creure que vagin enllestint la tasca que els està encomanada i que els mals auguris fets fins ara no reïxin, amb disgust dels aficionats a la part catastròfica de les lluites polítiques.

La reforma electoral. — *Ha estat oberta la rectificació del Cens electoral a Catalunya. És una rectificació ben necessària, ja que l'actuals Cens es troba farcit d'atrocitats de tota mena i de falsejaments portats a cap per la gent de l'esquerra durant el seu temps de govern. És de creure que tots els ciutadans de dreta — amatents a complir els seus deures cívics i patriòtics — s'ocuparan d'aquesta rectificació.*

A més de la rectificació del Cens, hi ha encara la campanya pel carnet electoral. Les esquerres es resisteixen a adquirir-lo, segons diuen. ¿Quina raó hi han oposat que mereixi la pena d'ésser tinguda en compte? Cap, realment. Tot el que contribueixi a la puresa i sinceritat del sufragi sembla que hauria d'ésser simpàtic als eterns defensors verbals de la democràcia i del sufragi universal, no? Doncs ara no volen carnet electoral. Qui es recordi (i tots les recordem massa, dissortadament), les atrocitats del carrer de Casp en les eleccions darreres, de la barriada de Verdun, etc., aviat haurà trobat la raó de no voler documents identificadors de la personalitat de l'elector davant les urnes. Sense aquests documents els escamots esquerrans poden votar pels morts, pels absents i per d'altres moltes vegades; a més, poden impedir que votin els veritables titulars del vot. I aquest doble joc d'insinceritats, és evident que els esquerrans el tenien en compte seriosament per a guanyar eleccions. Si no hagués estat així, ¿com s'explicarien les atrocitats abans dites i tantes d'altres com podem recordar en molts indrets de la nostra terra?

Entre carnet, rectificació del Cens i reformes de llei electoral — que ara anirà a les Corts, segons totes les referències — és evident que s'està forman un ambient electoral que aviat representarà quelcom normal en el país i que acostumarà tothom a la idea de les pròximes eleccions. ¿Seran aquestes, les municipals, ací a Catalunya i fins a la resta d'Espanya? Probablement. I cal que tots el ciutadans es posin a l'esguard de la importància de la lluita vinent i es disposin a fer els sacrificis necessaris. Ja sabem que en molts pobles de Catalunya s'ha anat deixant de banda recels i baralles entre agrupaments de dreta per a formar un front únic, salvador dels drets i dels interessos legítims, i ja sabem que tots els actes dels partits polítics s'orienten vers l'actuació electoral que, pot ésser més o menys llunyana, però que no passarà del primer semestre de l'any vinent.

És aquest el bon camí. Si les eleccions del 1933 constituïren un èxit de dreta fou degut a la bona unió dels partits dretans. Aquestes han anat augmentant les seves forces de llavors fins ara i cal que, deixant de banda qüestions secundàries, vagin de cara a una ferma unió per salvar els grans principis socials de la civilització cristiana.

Si les eleccions poden portar-se a cap, oi més, amb una llei adequada, més justa que l'actual en la seva forma de donar autenticitat a la voluntat del cos electoral, millor que millor encara. Sembla que aquesta fórmula no es farà esperar, ja que tots els caps dels partits del bloc governant han arribat a la coincidència necessària en aquest punt; i encara que idealment la fórmula no sembli massa justa, és evident que, per poc que ho sigui, haurà de ser-ho bon tros més que la dels Srs. Azaña i Prieto, que és la que patim actualment.

La Unió socialista de Catalunya. — *Diumenge passat va celebrar-se a Barcelona la presentació, en un míting públic, del nou agrupament socialista català, format amb retalls de tota mena d'altres agrupaments socialistes vells i del comunisme més desastrat. Els oradors no van fer més que dir mal dels altres partits polítics i entonar cants a la*

Valors
Informació - Compra i Venda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

unió del proletariat, acceptant adhesions a la III Internacional (comunista) i cridant tots els desesperats polítics per tal de triomfar. Una excellent característica de l'acte fou la de dir mal constantment de l'Esquerra, que els havia venut, recalcant la necessitat de no unir-se a cap altre partit burgès, per extremista que sigui.

Entre els oradors hi hagué aquell pintoresc senyor que es diu Fronjosà, que tantes barbaritats digué al Parlament de Catalunya durant l'etapa de l'esquerra i que tants insults féu a la gramàtica i al sentit comú en totes les discussions. Feia temps que havíem oblidat les bones estones que ens feia passar aquest senyor; però ara es veu que vol tornar a divertir-nos, cosa que ja començà a fer al míting de referència celebrat a la Sala Price, de Barcelona, i al qual concorregué bona quantitat de públic, segons es diu.

Ja tenim, doncs, un nou partit fet amb esqueixos d'altres partits. És una altra Unió única *entre les deu i tantes* Úniques *que existeixen a hores d'ara per aquestes terres.*

Si poguéssim continuar amb aquest ritme polític fins a les eleccions, les primeres que vinguin, és ben cert que ens hauríem de sentir majorment optimistes i enfortits. El nostre optimisme, però, no ha de derivar tant de les desunions i de les diferències del camp contrari (més fàcilment superables del que ningú no creu davant el propòsit de governar) com dels nostres esforços per a la unió de les nostres forces pròpies, leit-motiv *que no hem d'abandonar per ara i tant.*

El nou Governador General de Catalunya. — *El Govern ha acordat separar de les funcions generals del Governador de Catalunya la funció espinosa i ben ingrata de l'ordre públic. Aquest dependrà ara d'un Comissari o Delegat general d'Ordre Públic que, a la vegada, dependrà directament de la Direcció General de Seguretat i del Ministre de la Governació. És natural que sigui així, ja que l'ordre públic ha passat a dependre directament de l'Estat, i en aquest sentit porta a cap l'Estat la seva organització com li sembla bé i que no diferirà massa, segurament, de la de la resta d'Espanya.*

El nou Governador General de Catalunya, doncs, vindrà a ésser el representant del Govern a la nostra regió i, a la vegada, President de la Generalitat de Catalunya. I per aquest càrrec ha estat designat, després d'unes setmanes de vacillacions i conjuminació de noms, el Sr. Ignasi Villalonga Villalba, Diputat per Castelló de la Plana i pertanyent al partit polític d'Acció Popular en la seva cleda de Dreta Regional de València.

¿Caldrà dir que considerem un encert la designació del Sr. Villalonga per un càrrec tan delicat com aquest? El Sr. Villalonga és home de dretes, en primer lloc, i, a més, és un valencià de tipus regionalista que coneix admirablement les nostres coses, que es troba compenetrat amb la nostra cultura i que parla perfectament la nostra llengua en la seva varietat valenciana. És també un excellent coneixedor de Barcelona i no el guiarà ací cap orientació que no sigui en benefici del nostre poble, sempre coordinant les necessitats i drets d'aquest amb les del conjunt de la Península.

El Sr. Villalonga, a més, ha estat admirablement rebut per tots els sectors dretans de la nostra terra, cosa que diu molt en favor d'ell ja que, encara que tots dins d'una mateixa ideologia, la divisió en partits fa que els dits sectors procurin cada u pel seu cantó guanyar les màximes posicions possibles en la governació, cosa natural en tot partit polític.

Desitgem que el Sr. Villalonga tingui, doncs, grans encerts en l'exercici del seu càrrec, cosa que és de creure donats els antecedents d'aquest senyor que és, a més, persona de gran cultura i de singular tacte polític, segons diuen.

Llibres

Josep Colom, prevere. *El Crist místic o la Veu del Mestre.* Foment de Pietat, 1935, 208 pàgines.

El doctor Colom, conegut per la seva activitat en el camp de la mística, acaba de publicar un llibre ben interessant: "El Crist místic", en el qual Jesús es revela a l'ànima en l'amor, en el dolor, en la saviesa, en el poder, en la bellesa, en la puresa, en la humilitat, en la justícia, en la misericòrdia, en la mansuetud, en l'obediència, en la pau, en el consol, en el sacrifici, en l'acció i en la contemplació, en la seva Resurrecció. I Jesús es revela a l'ànima com a pare, com a germà, com amic, com a metge, com a Senyor, com a servidor, com a Bon Pastor, com a rei, com a benfactor; com el camí, la veritat, la vida i la benaurança.

Aquesta obra "tendeix a ajudar a despertar de llur ensopiment moltes ànimes" i fer-los "conèixer i estimar, sentir i viure, aquell Crist que, segons la frase gràfica del gran Apòstol: és el Crist d'ahir, d'avui i de sempre; el Crist immortal de tots els temps, el Crist universal de tots els homes!".

La idea de la unió de l'ànima amb Déu, del cos místic de Jesucrist, ha adquirit singular actualitat durant els darrers temps sobretot entre els teòlegs alemanys; el fet que nosaltres som membres d'aquest cos del qual rebem la vida com la sarment rep la saba del cep, ens consola per una banda i per l'altra ens esperona a una vida més perfecta.

El doctor Colom, autor de "Noche oscura de una alma escogida", de "Chispas de luz, calor y fuerza", de "Flors de jardí" i de "Glosses marianes", conreua un camp interessantíssim gairebé abandonat fins ara en la literatura religiosa catalana.

Antoni Ferrer, prevere. *Jesucrist llum de l'ànima.* Meditacions per cada dia de l'any. Preu 2'50 pessetes. Vol. I, Advent - Nadal - Septuagèsima. Foment de Pietat, 1935, 309 pp.

Foment de Pietat ha publicat una literatura abundosa de caràcter religiós: un nombre considerable de devocionaris, tres o quatre missals, múltiples edicions de la Bíblia i un sens fi de llibres de meditació. Ha vingut a augmentar aquesta bibliografia l'obra d'Andreu Ferrer, "Jesucrist llum de l'ànima", el primer volum de la qual ressenyem.

Les meditacions d'aquest volum, que van des del primer diumenge d'advent al dimecres de cendra ex-

clusiu, són breus, clares i plenes de doctrina. Estan destinades a fer un gran bé. Evidentment no són comparables a les "Meditacions del P. Lapuente", d'on el sacerdot pot treure un doll immens de doctrina per a la predicació, amb tot les ànimes piadoses seglars i també religioses en treuran bon profit.

Revista del Centre de Lectura de Reus. Any XV, núm. 249, 1934, 158 pp.

El Centre de Lectura de Reus és una de les entitats culturals més notables de la terra catalana. Instal·lat en un magnífic local, dotat d'una bella biblioteca, aquest centre no sols té una càtedra permanent per on passen els homes eminents de la Ciència del nostre país, manté escoles i un bell museu. Publica una revista d'ençà de XV anys, pulcrament editada i de valuós contingut. Del número que ressenyem voldríem fer ressaltar els treballs més importants deguts a dos sacerdots i a un religiós: l'estudi del doctor Bataller sobre "Els treballs geològics a les comarques tarragonines en els darrers anys", pàgs. 86-95, amb abundosa bibliografia; el de Mn. Ramon Pinyes, "Dos pintors de Reus a Vallmoll, 1562 i 1737", pàgs. 107-108; la "Cançó de la mare basca" del P. Josep Antonio de Donòstia, pàgs. 44-58.

També mereixen singular esment els treballs d'Artur Dasca sobre "Papers Vells"; de Salvador Vilaseca sobre "Dos sepulcres prehistòrics a la serra de les Guimeres de Falset"; de F. Blasi: "A Budapest pel Danubi", i d'Antoni Borràs, "L'aspecte fisiogràfic i humà de la comarca d'Igualada".

Velada necrológica en memoria de D. Francisco Moragas y Barret, celebrada en Madrid por la asamblea del Instituto Nacional de Previsión y sus cajas colaboradoras, el día 7 de mayo de 1935. Madrid, 1935, 27 pp.

Pulcrament editat ens arriba un fulletó amb la ressenya de la solemne sessió dedicada a l'eximi don Francesc Moragas i Barret a l'Institut Nacional de Previsió, a la qual van prendre part don Inocenci Jiménez, el senyor Gainzarain, el senyor Zumalacàrregui, el doctor Boix, el senyor Ferrer i Vidal i el senyor Usabiaga. L'elogi i la valoració de l'obra del senyor Moragas mai no arribaran a fer ressaltar prou l'obra social desplegada per aquest home genial.

L'homenatge a la Vellesa d'enguany ha estat a la vegada un tribut popular a la memòria de Francesc Moragas i s'ha celebrat a Badalona. Hi van prendre part els senyors Lluís Solà Escofet, don Albert Bastardas, el doctor Boix i el senyor Ferrer i Vidal.

Demés s'han celebrat homenatges a la Vellesa en gran nombre de localitats de Catalunya on la Caixa de Pensions deixa sentir la influència de la seva gran obra social.

Missal dels Diumenges i Festes, Foment de Pietat, 1935, 264 + 140 + 241 pàgines. Preu, 6 ptes.

Fa uns anys que Foment de Pietat va publicar el Missal Romà amb la versió catalana al costat. El gros volum d'aquesta publicació contraposava la utilitat de l'obra amb el seu maneig. Molts fidels, que solament se serveixen del missal els diumenges i dies de festes, es trobaven amb l'inconvenient d'haver d'anar al temple, o pel carrer, amb un gros volum a la mà. Amb molt d'encert Foment de Pietat ha pres "el text d'aquest Missal dels Diumenges i Festes... convenientment reduït... del Missal Romà" publicat abans.

No hi ha cap mena de dubte que aquest missal tan bellament editat, de textos catalans, tan correctes, sense amaneraments de llenguatge, i que exhala un suau perfum de pietat, serà el llibre que servirà a tots els fidels de la nostra terra per oir bé la missa els diumenge i festes de guardar.

D. Joaquín Azpiazu. Tres años de actuación social de "Avasc" (Asociación Vasca de Acción Social Cristiana). Sus planes para lo futuro. Bilbao. 1935, 30 pàgs.

Aquesta conferència donada a l'hotel Carlton de Bilbao pel maig d'enguany és una ressenya breu de les múltiples activitats desplegades per l'"Avasc" en tres anys d'actuació. Entre aquestes, cal fer destacar les conferències sobre el control obrer, sobre el socialisme, sobre l'individualisme, socialisme i comunisme les quals obtingueren un gran èxit. Els locals escullits per donar aquestes conferències eren sempre neutrals. Després "Avasc" va organitzar un curs per a inspectors i delegats de treball.

L'obra capital, però, de l'"Avasc" és la Universitat Social Obrera amb cursos d'Apologètica Cristiana, Sociologia, Sistemes econòmics, Tècnica sindical, Dret social i declamació. Els assistents als diferents cursos i cursets han arribat a 4.094.

Demés ha organitzat cursets especials per a sacerdots i s'ha procurat la màxima difusió de la doctrina social de l'Església.

Al costat de la Universitat Social Obrera s'han organitzat els cercles d'estudis que tenen per òrgan una revista, "Círculos de Estudios Sociales", la qual, editada en basc i en castellà ha arribat a un tiratge de 1.750 exemplars.

Demés "Avasc" ha pensionat a l'estranger individus perquè estudiessin a fons la qüestió social.

CATALUNYA SOCIAL es mostra agraïda a tots aquells periòdics que li fan l'honor de reproduir articles inserits a les seves pàgines; però es veu en el cas de recordar-los que, segons les regles de propietat literària i les d'una elemental delicadesa professional, cal citar la procedència dels articles reproduïts. Amb la indicació de procedència s'obté la difusió dels articles reproduïts al mateix temps que es dóna satisfacció a la correcció periodística que, més que els altres, no deuen oblidar mai els periòdics catòlics de la nostra terra.

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

Calendaris per a l'any 1936

Calendari Bloc-Català. Santoral Català. Aforisme diari. Curiositats. Folklore. Acudits. Literatura. Endevinalles. — Preu: Ptes. **0'55.**

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. La mateixa edició que l'anterior. — Preu: Ptes. **0'55.**

Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. Festes de l'any cristià. Abstinències, dejunis, etc.— Preu: Ptes. **0'40.**

Tarja, dibuixada per En Junceda, pròpia pel Calendari Cristià de Catalunya. — Preu: Ptes. **1.**

Calendari de Cuina. Indicació precisa, a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any. en un sol full. — Preu: Ptes. **0'15.** — El mateix, muntat en cartró. — Preu: Ptes. **0'50.**

Agenda del Cristià (Calendari de butxaca). Conté: llibreta de notes per a tots els dies. Calendari de festes, dejuni i abstinències. Dietari de caixa, per a entrades i sortides. Devocionari pràctic de butxaca. Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb tela i rètol daurat. — Preu: Ptes. **1'50.** — La mateixa Agenda del Cristià, enquadernada amb pell flexible i el cap daurat, i amb una cartera interior. — Preu: Ptes. **5.**

Calendari Perpetuu. L'any cristià. Santoral de l'any. Temps i festes mòbils. Festes de precepte. Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta. — Preu: Ptes. **0'20.**

Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà. — Preu: Ptes. **0'50.**

Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a la gran propaganda.—Preu: Pts. **0'50.**

Targes pel Calendari Bloc. Variat assortit i preus econòmics.

Grans rebaixes segons la importància de l'encàrrec.

Eucologi de Nadal

Textos litúrgics, en llatí i català, de la Santa Missa, i Ofici diví per al temps d'Advent i la Temporada nadalenca

BELLA EDICIÓ A DUES TINTES

Heus aquí la seva estructuració: *Ordre de la Missa.* — L'*Advent* que conté les seves quatre dominiques. — *Nadal:* Vigília de Nadal. — La Festa de Nadal. — Ofici de Matines. — Les tres misses de Nadal. — Missa de mitja nit. — Missa de l'alba. — Tercia. — Missa del dia. — Vespres. *Vuitada de Nadal* amb totes les seves festivitats. *L'Epifania,* que comença per la seva Vigília, segueix la Missa de la diada amb Tercia i Vespres. *La Post-Epifania* que conté la festa de la Sagrada Família i les Dominiques que segueixen. *La Candelera* amb la benedicció de les candeles, la processó, Missa i Vespres.

Cada solemnitat litúrgica va precidida d'un bellíssim glossari de la diada, amb ilustracions de René de Cramer.

És la publicació que ha de portar als esperits la joia cristiana que tot home ha de sentir en aquestes festes nadalenques.

Enquadernat amb tela. . . . ptes. **5**
En pell i cantell daurat . . . " **12**
En xagrí . . . . . . " **15**

Bons costums catalans

Interès novel·lístic
Artística presentació
Educació pairal

VOLUMS DE LA PRIMERA TONGADA

I. **La castanyada.** Original de M. B., ilustrat per J. Vinyals.

II. **La fira de Santa Llúcia.** Original de M. B., ilustrat per J. Vinyals.

III. **Nadal.** Original de M. B., ilustrat per A. Utrillo.

IV. **Els Reis.** Original de M. B., ilustrat per A. Utrillo.

V. **Els tres tombs.** Orignial de M. B., ilustrat per J. Vinyals.

VI. **El dijous gras.** Original de M. B., ilustrat per A. Utrillo.

✣ ✣ ✣

Preu de cada volum: **2'50** *ptes.*

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS **SERVEI DIARI**
SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:
BARCELONA: Ample, 24 — Telèfon 21505
VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 — Telèfon 12866
ALACANT: JOSEP BAUZÀ — Passeig Màrtires, 17 — Telèfon 1517
PALMA: Galera, 5 — Telèfon 2227 (La Nova Balear)

ATENEU A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO